

CLINTON ROMESHA

DRAGER VAN DE MEDAL OF HONOR

HET RODE PELTON

Een waargebeurd verhaal over
moed en broederschap

HET RODE PELOTON

1e peloton

3e Bravo-compagnie, 61e Regiment Cavalerie,
4e Gevechtsbrigade
4e Infanteriedivisie

Alfa-sectie

1e luitenant Andrew Bundermann
Sergeant Clinton Romesha*

Sergeant Joshua Hardt
Sergeant Bradley Larson

Specialist Nicholas Davidson
Specialist Justin Gregory
Specialist Zachary Koppes
Specialist Timothy Kuegler

Soldaat Josh Dannelley

Bravo-sectie

Sergeant Frank Guerrero
Sergeant James Stanley

Sergeant Justin Gallegos
Sergeant Joshua Kirk

Specialist Kyle Knight
Specialist Stephan Mace
Specialist Thomas Rasmussen
Specialist Ryan Willson

Soldaat Christopher Jones

Ondersteuning

Sergeant Armando Avalos Jr., voorwaartse waarnemer
Specialist Allen Cutcher, hospik

* Het Amerikaanse leger kent binnen de rang 'sergeant' zes tussenrangen: sergeant, staff sergeant (de rang van Romesha), sergeant first class, master sergeant, first sergeant en sergeant-major. Voor de duidelijkheid zijn die alle als 'sergeant' vertaald.

BLACK KNIGHT TROOP

COF Keating

Stafpeloton

Kapitein Stoney Portis

Sergeant Ron Burton

Rode Peloton

1e luitenant Andrew

Bundermann

Sergeant Frank

Guerrero

Witte Peloton

1e luitenant Jordan

Bellamy

Sergeant Jeff Jacops

Blauwe Peloton

1e luitenant Ben

Salentine

Sergeant Jonathan Hill

★ ★ ★

INTERNATIONAL SECURITY ASSISTANCE FORCE (ISAF)

AFGHANISTAN

mei – oktober 2009

Bagram Airfield, Kabul

Generaal Stanley McChrystal, ISAF-commandant

Generaal David McKiernan, ISAF-commandant

FOB Fenty, Jalalabad Airfield, provincie Nangarhar Province

Kolonel Randy George, commandant 4e Gevechtsbrigade

FOB Bostick, provincie Kunar

Luitenant-kolonel Robert Brown, commandant 3e Compagnie,

61e Regiment Cavalerie

COF Keating, provincie Nuristan

Kapitein Melvin Porter, (gaand) commandant Black Knight Troop

Kapitein Stoney Portis, (komend) commandant Black Knight Troop

Luitenant Robert Hull, stafofficier Black Knight Troop

INLEIDING

BETER WORDT HET NIET

05.45 uur, de barak van het Rode Peloton
COP Keating
Provincie Nuristan, Afghanistan

Zach Koppes was nog niet helemaal wakker en lag op zijn brits met een half oor naar de radio te luisteren, in het slaaphok een eindje verderop in de gang. In de schemering voor zonsopkomst verwachtte hij ‘de kreet’ al, de bijzonder ongewenste oproep die meestal gedaan werd een paar minuten vlak voordat hij eruit moest voor zijn vroege wachtdienst.

En inderdaad, alsof de klok erop gelijkstond, daar had je hem al.

‘Hé, eh... kan iemand mijn aflossing even hierheen sturen?’ klonk de statisch geladen stem via de radio. ‘Ik moet echt schijten.’

Koppes zuchtte.

Het was elke ochtend hetzelfde liedje: Josh Hardt, een van de vier groepscommandanten van het Rode Peloton – en dus iemand die een volle rang hoger stond dan Koppes en bijna vijf dienstjaren meer in zijn zak had – kon zijn vroege dienst nooit voltooien zonder iets aan de vulkanische drang van zijn darmen te moeten

doen. Vandaar dit verzoek, of eigenlijk meer bevel, aan degene die hem kwam aflossen om iets vroeger op te staan en zich naar de LRAS1 te haasten, de gepantserde Humvee aan de oostkant van de voorpost, zodat Hardt naar de honderd meter westelijk gelegen latrines kon sprinten.

Koppes had het idee dat op een of andere manier altijd hij – en nooit eens een ander – degene was die gehoor moest geven aan dit verzoek. Maar terwijl hij zich van zijn brits en in zijn uitrusting hees, herinnerde hij zich dat deze dag om een aantal belangrijke redenen anders was dan andere. Een van die redenen lag op het bed naast hem.

Eenmaal klaar met het aantrekken van zijn uitrusting greep hij het tijdschrift dat hij pas ontvangen had en dat hij van plan was in de koepel van de Humvee te gaan lezen, rolde het zo strak mogelijk op en stopte het op een plek waar niemand het zou zien.

Je kon natuurlijk niet zomaar zwaaiend met een tijdschrift naar de wachtpost wandelen. Dat soort overtredingen leverde je een krachtige uitbrander op van sergeant Ron Burton, die zelfs het kleinste regeltje tot op de letter volgde. Maar in zijn kogelwerend vest met keramische platen, dat we droegen ter bescherming van onze nek en bovenlichaam, had Koppes een klein opbergplaatsje dat hij zijn ‘geheime plekje’ noemde.

We hadden een hekel aan die platen omdat ze zo zwaar en warm waren, al zaten er ook een paar voordelen aan; het belangrijkste was dat ze konden voorkomen dat je borstinhoud door een AK-47-kogel veranderde in hondenvoer. Maar daarnaast bevond zich aan de voorkant van het kogelwerend vest een kleine lege ruimte waarin je, zo had Koppes ontdekt, een tijdschrift kon stoppen om je wachtdienst door te komen.

Dat systeem had die eerste vijf maanden dat we in het binnenland zaten prima gewerkt. Koppes had er een gewoonte van gemaakt vrij regelmatig oude *Playboys* mee te nemen als hij naar de

Humvee ging. Zijn maat Chris Jones bezat een aanzienlijke voorraad die zijn oudere broer hem had gestuurd. Er stonden dames in zoals Carmen Electra, Bo Derek en Madonna, die, zo hadden Jones en nog een aantal jongens van lagere rang na lang discussiëren geconcludeerd, onomstotelijk bewezen dat de centerfold-meiden uit de onvoorstelbaar verre jaren tachtig eigenlijk best hot waren.

Maar op de ochtend van 3 oktober had Koppes iets onder zijn kogelwerend vest dat beter was dan vintage softporno. De vorige middag had een van de Chinooks voorraden gedropt, met wonder boven wonder zelfs onze post. Daar zat het op één na laatste nummer van het tijdschrift *SportsPro* bij met Peyton Manning op de cover, en waarin een uitgebreid overzicht stond van de honderd beste footballspelers van het najaar van 2009.

Goed, we zaten dan wel zo'n twaalfduizend kilometer van de dichtstbijzijnde sportbar. En ja, de play-offs en de Super Bowl zouden allang voorbij zijn wanneer wij hier eindelijk weg konden. Maar net als de rest wist Koppes dat als hij eindelijk naar huis mocht, dat heel goed in een metalen kist met daarover de Amerikaanse vlag kon zijn. Dus hij was alleen al uitzonderlijk goed gehumeurd door de gedachte dat hij door de spelersstatistieken en de teamclassificaties zou grasduinen en zo in gedachten ver buiten de zwarte muren van de Hindu Kush was, de omkadering van onze wereld die onze bewegingen beperkte en onze vijanden een uitstekend voordeel gaf als ze ons wilden uitroken. Daarom mompelde Koppes, terwijl hij het tijdschrift in zijn vest propte en naar de Humvee wandelde – niet meer dan vijftig stappen – een zinnetje dat wij op dat soort momenten graag naar boven haalden. Een mantra die zo bondig en scherp was dat hij een uitstekende opsomming was van de vele tweesnijdende paradoxen die de gedachten domineerden van elke Amerikaanse soldaat die zich midden in de meest afgelegen, meest benarde en tactisch gezien meest

beroerde vooruitgeschoven gevechtspost in heel Afghanistan bevond.

Beter wordt het niet.

In een plank in de spanten van onze barak van multiplex, op slechts drie slaaphokken van Koppes' brits, had een van de soldaten van de eenheid die hier vóór ons gelegerd was deze korte boodschap aan zichzelf gekrast, een geheugensteuntje om niet te vergeten hoe het leven in Afghanistan in elkaar zit.

Ik en de rest van de jongens van Rood vonden de boodschap op die plank zo mooi dat we die tegen het einde van onze eerste dienstweek als informeel motto hadden aangenomen. Er werd precies in verwoord hoe wij het vonden dat we weggestopt waren in het verkeerde deel van een land dat zo belachelijk afgelegen lag en zo'n weerstand tegen onze aanwezigheid had, dat een aantal van de generaals en politici die ons hierheen gestuurd hadden het de achterkant van de maan noemden.

Die woorden waren zo overtuigend dat als er iets misliep – als we bijvoorbeeld te horen kregen dat ons weer een week zonder warme hap te wachten stond omdat de generator voor de zoveelste keer door een granaat was geraakt, of dat de post die we vorige maand naar huis hadden gestuurd nog steeds niet was bezorgd omdat de Chinook-piloten de geweren van de vijand alleen voor de hoogstnodige voorraden wilden trotseren – we gekscherend naar elkaar glimlachten, onze wenkbrauwen optrokken en herhaalden:

‘Beter wordt het niet.’

Voor ons drukte dat zinnetje precies een van de belangrijkste waarheden uit, misschien wel de belangrijkste waarheid, over het vastzitten op een voorpost waarvan de strategische en tactische zwakheden voor iedere soldaat die er ooit voet had gezet zo overduidelijk waren, dat de naam zelf – Keating – een soort dubbelzin-

nige grap was geworden. Een typering voor de bijzondere handigheid van het leger om de situatie zo in je nadeel te regelen dat je daarmee het onheil bijna over je afriep, waar ze dan vervolgens weigerden bij weg te lopen.

We namen de nadelen van Keating natuurlijk voor lief. Als soldaten was het niet onze taak om vragen te stellen die onze loonschaal ver te boven gingen – laat staan om een mening over het grotere plaatje te hebben: waarom we daar waren en wat we zouden moeten bewerkstelligen. Onze belangrijkste taak was tweeledig en extreem eenvoudig: elkaar in leven houden en zorgen dat de vijand niet op ons terrein kwam. Maar af en toe kon een van mijn jongens de drang niet weerstaan te twifelen aan de hogere missie en vroeg hij wat het in godsnaam voor zin had een vuurbasis te verdedigen die spotte met de eeuwenoude basisbeginselen van oorlogsvoering.

Opvallend genoeg kwamen de scherpste en meest opstandige reacties en dit soort vragen van Josh Kirk, een van de andere sergeants en waarschijnlijk de hardste gozer van het hele peloton. Kirk was opgegroeid op een afgelegen boerderij in het landelijke Idaho, niet ver van Ruby Ridge, en hij ging geen enkele confrontatie – hoe klein of groot ook – uit de weg.

‘Wil je weten waarom we hier zitten?’ vroeg hij ons op een avond, terwijl hij het plastic van zijn avondrantsoen peuterde, een kant-en-klare vegetarische omelet – volgens iedereen de slechtste keuze van het menu omdat het eruitzag als een van samengeperst kots gemaakte baksteen.

‘Onze missie in Keating is om deze kant-en-klaarmaaltijden om te zetten in stront,’ verklaarde hij.

Maar wat echt mooi was aan ‘Beter wordt het niet’ was dat het zo dubbelzinnig was. Het zinnetje drukte niet alleen uit wat Kirk bedoelde, maar slaagde er op het eerste gezicht ook in te omarmen wat Kirk bedoelde – dat de verschrikkingen van Keating zowel

uitvergroot als onderbelicht werden door de zinloosheid en futi-
liteit ervan – en dat het iemand met de juiste instelling met een
perverse maar felle trots kon vervullen op een plek als deze vast te
zitten.

Aan de andere kant, als je het zinnetje omdraaide, zag je meteen
dat het ook iets totaal anders kon betekenen en dat die nieuwe
betekenis alles te maken had met de sterke doelgerichtheid die
jonge mannen soms kennen, vooral jonge mannen die zeer zware
wapens mogen dragen, als ze ineens in een situatie gedumpte wor-
den die totaal en onherstelbaar verneukt is.

De belangrijkste reden dat het leven in Keating niet beter kon
worden was natuurlijk dat het om te beginnen al zo hopeloos on-
mogelijk was. Maar door zo'n vreemde wending, het soort ironie
dat alleen een groep jongens die hun tijd bij een infanteriege-
vechtseenheid uitzaten echt kunnen waarderen, waren we ervan
overtuigd dat we straks allemaal op onze missie hier zouden te-
rugkijken als een van de meest memorabele periodes in ons leven.
Aangenomen dat we de hele toestand wisten te overleven natuur-
lijk.

De jongens binnen mijn peloton ergerden zich er behoorlijk
aan dat sergeant Burton, de hoogste onderofficier binnen de Black
Knight Troop, niet bereid was dit alles tot zijn botte kop door te
laten dringen. Burton, fervent aanhanger van een formeel militair
protocol dat prima werkt in een garnizoen in Amerika maar abso-
luut nergens op slaat in een zogenaamde *free-fire zone*, vond dat
onze slogan uitdrukking gaf aan 'een slecht moreel'. Dus steeds als
hij een van ons deze woorden hoorde zeggen, stapte hij op de per-
soon in kwestie af om hem te zeggen dat hij zijn kop moest hou-
den.

Maar wat Burton nooit begreep was dat het absoluut onmoge-
lijk was om op een plek als Keating zo'n regel in te voeren. Tegen
het einde van de eerste week op onze post lag 'Beter wordt het

niet' al diep in ons verankerd, in de donkere, vruchtbare lagen van de geest, waar woorden wortel schieten en tot overtuiging en geloof groeien. Die spruit uit ons trekken zou hetzelfde zijn als te proberen de hellingen en bergkammen die de voorpost helemaal omringden van Taliban te zuiveren. En dat zou hetzelfde zijn als te proberen elke doornstruik en elke giftige bloem die op de flanken van de Hindu Kush genesteld lag te vernietigen.

Wat ons betreft zou het in Keating niet alleen niet beter worden, het kón ook niet beter worden omdat we al ons stinkende best deden om er met pure wilskracht het allerbeste van te maken.

Daar genoten we allemaal van, en hoe Koppes nu met zijn tijdschrift naar het gevechtsvoertuig liep om Hardt af te lossen was daar een uitstekend voorbeeld van.

De gepantserde Humvee waar Koppes naartoe liep was een van de vier voertuigen die langs de perimeter van het kamp stonden opgesteld en onderdeel vormden van onze eerste verdedigingslinie. Op de cabine van het voertuig was een stalen koepel bevestigd die bewapend was met een MK19 – een machinegeweer dat in plaats van kogels 40mm-granaten afvuurt. Als hij volledig geladen is kan het wapen bijna driehonderd schoten per minuut afvuren, een verbaazingwekkende hoeveelheid vuurkracht. Een MK19 zou in staat moeten zijn een pand van twee verdiepingen in drie minuten tot een berg puin te reduceren.

Dat had Koppes nog nooit met eigen ogen gezien. Maar steeds als hij in de Humvee klom en geconfronteerd werd met de vele overduidelijk zwakke plekken van het voertuig (die stevast in zijn gedachten sprongen) – te beginnen bij het feit dat als hij gehurkt naast de MK19 zat, zijn benen, armen en romp wel beschermd waren, maar zijn hoofd en schouders totaal onbedekt waren – gaf dat hem een zekere mate van onrust. Het was al even verontrustend dat de koepel niet verder kon draaien dan 110 graden, waardoor

het onmogelijk was terug te vuren als iemand hem van achteren probeerde te beschieten.

Dit was, zoals bijna alles in Keating, zeker niet ideaal. Daarom waren we van plan om een goed versterkte wachttoren te bouwen als vervanging van die Humvee. Maar die plannen waren onlangs in de ijskast beland toen we opdracht kregen de voorpost af te breken, in te pakken en dit deel van Nuristan als de donder te verlaten. Die operatie moest eigenlijk binnen tweeënzeventig uur van start gaan, al wisten de meesten uit de lagere rangen, jongens als Koppes, nog van niks.

Tegen de tijd dat Koppes bij het voertuig arriveerde, was Hardt al uit de koepel geklommen om maar zo snel mogelijk bij de latrines te kunnen komen. Hij bleef net lang genoeg staan om Koppes even bij te praten.

Volgens het kleine netwerk van Afghaanse informanten, die de officieren in Keating op de hoogte moesten houden van de laatste ontwikkelingen in het omliggende gebied, had een groep Taliban-leden zich in het dorpje Urmul verzameld, een piepklein gehucht op minder dan honderd meter ten westen van de voorpost, aan de andere kant van de rivier de Darreh-ye Kushtāz.

Echt nieuws kon je dit niet noemen. Sinds onze komst vier maanden geleden leek het alsof we om de drie, vier dagen wel zo'n waarschuwing kregen. Het patroon was elke keer hetzelfde. In het verslag werd gemeld dat vijftig of vijfenzeventig vijandelijke strijders een grootschalige aanval aan het voorbereiden waren. Maar als die aanval dan eindelijk plaatsvond, ging het maar om vier, vijf of, wat nog vaker het geval was, slechts één of twee gewapende strijders. Uiteindelijk gingen we die waarschuwingen met een korreltje zout nemen.

Dat wilde nou ook weer niet zeggen dat we niet verwachtten gepakt te zullen worden. We werden gedurende de zomer en aan het begin van de herfst gemiddeld vier keer per week aangevallen.

Maar een melding van een grootschalige op handen zijnde aanval liet bij de mannen die wachtdienst hadden geen alarmbellen meer af gaan. Dus toen Hardt zijn verslag deed, knikte Koppes alleen maar en nam plaats in de koepel, terwijl hij zich op dringendere zaken concentreerde.

Pleziertjes in Keating waren voor een gewone soldaat als Koppes zeldzaam, dus was het belangrijk van elke afleiding, hoe klein ook, optimaal te genieten. Het nieuwe nummer van *SportsPro* was absoluut zo'n pleziertje. Het tijdschrift op zich zou al genoeg zijn om Koppes' hele ochtend goed te maken. Maar er was nog een extraatje. Het was vandaag zaterdag en dat betekende dat alle vijftig Amerikaanse soldaten in Keating niet één maar twee keer een warme maaltijd zouden krijgen, een feit waarvan het belang niet te overschatten was.

Vanaf het moment dat we bij de voorpost aangekomen waren, kregen we gemiddeld één warme maaltijd per week. De rest van de week moesten we het doen met kant-en-klaarmaaltijden, ruim aangevuld met Pop Tarts en chocoladepudding die al zo ver over de houdbaarheidsdatum was dat je je afvroeg of het leger de Taliban niet een handje probeerde te helpen.

In deze situatie gingen twee warme maaltijden op één dag Koppes' voorstellingsvermogen bijna te boven, vooral als je bedacht dat het ontbijt zou bestaan uit eieren en havermout. Als onze kok Thomas bovendien in een goede bui was, zat er misschien zelfs wat bacon bij. Maar ook dat was nog niet alles.

Wat Koppes betreft was het mooiste nog dat, als je wachtdienst had wanneer Thomas in de eetzaal ontbijt ging uitdelen, de kerel die je net had afgelost voor jou eten moest gaan halen, dat naar de truck moest brengen en de boel ook echt aan jou moest serveren.

Voor Koppes ging er niets boven het samenkomen van al deze dingen. Niet alleen had hij zijn tijdschrift met de honderd beste footballspelers, maar er zou ook nog eens een warm ontbijt wor-

den bezorgd, alsof hij de Humvee door een drive-inrestaurant reed.

Natuurlijk was het waar dat het voer bezorgd zou worden door een gozer die net zijn ochtenddrol had gedraaid. Maar wat maakte dat uit? Wat Koppes betreft – iemand die mede dankzij het motto dat we allemaal hadden aangenomen de zonnige kant van zo ongeveer alles wel kon inzien, hoe klote het ook was – was het antwoord duidelijk ‘niks’, het maakte geen flikker uit.

Weet je wat, Hardt? zei hij bij zichzelf toen hij achter de MK19 ging zitten en zijn sergeant naar de latrines sprintte. Ga maar naar het schijthok en doe je ding.

Alles loopt hier helemaal jofel.

Terwijl Koppes het zich gemakkelijk maakte, telde een andere soldaat, Stephan Mace, de laatste minuten af van zijn eigen vier uur durende wachtdienst in een van onze andere voertuigen, die aan de andere kant van het kamp stond, ongeveer honderd meter westelijker. Die Humvee, die bekendstond als LRAS2, was de meest afgelegen en kwetsbaarste wachtpost van de hele voorpost. Hij bevond zich op een kleine veertig meter van de rivier de Darreh-ye Kushtāz, recht tegenover een stuk of dertig uit leem opgetrokken gebouwen die het dorpje Urmul vormden.

Mace, Koppes' beste vriend, zat te wachten tot hij afgelost zou worden door Brad Larson, een sergeant die toevallig mijn beste vriend was. En Mace en Larson hadden, net als Koppes en Hardt, een ritueeltje dat ze de meeste ochtenden dat ze van wacht wisselden opvoerden.

Hoewel Mace een van de laagst geplaatste soldaten in Keating was, was hij ook een van de gemakkelijkste types. Hij was gewa- pend met een messcherp verstand en een lekker fout gevoel voor humor en dus goed voor een niet-aflatende stroom spontane grappen en bijdehante opmerkingen waardoor je altijd afgeleid

werd van de omringende ellende, al was het maar een of twee tellen. Kortom, Mace was het type dat iedereen graag om zich heen wilde hebben, wat wel bewezen werd door het feit dat zelfs Larson – een laconieke, gereserveerde man uit Nebraska die zelfs met mij zelden meer dan twee woorden wisselde – vrijwillig een paar minuten eerder opstond en naar de wachtpost hobbelde, alleen maar om voorin de Humvee te kunnen zitten om naar het gelul van Mace te luisteren.

Tijdens hun gesprekken kwam een keur aan onderwerpen aan bod, van verhitte discussies over welk dier ze wilden schieten tijdens een grootwildsafari in Afrika tot een uitgebreide beschrijving van de knappe leraressen van wie ze op de middelbare school les hadden gehad. Maar het onderwerp van hun gesprekken was minder belangrijk dan het feit dat ze voldoende van elkaars gezelschap genoten om soms zwijgend in de cabine van de Humvee door de voorruit te zitten staren terwijl Mace aan een van zijn Marlboro Lights trok en Larson op een pluk pruimtabak kauwde.

Op deze specifieke ochtend sloegen ze hun gebruikelijke routine echter over omdat Larson eerst wat zaken moest regelen. In plaats van direct in de Humvee te klimmen, liep hij langs de bestuurdersdeur naar de voorkant van de truck, legde zijn helm en geweer op de motorkap, spreidde zijn benen, ritste zijn broek los en stond daar met ontbloot hoofd en gezicht naar het westen een lange en dringende ochtendplas te doen.

Strikt genomen had Larson dit achter bij de piskakken moeten doen, de rij 10 centimeter brede pvc-buizen die meer dan een meter de grond in geslagen waren, net buiten onze douchehokken. Op zijn weg naar het voertuig was hij er langs gelopen en normaal gesproken zou hij er gestopt zijn. Maar niets in het kamp rook zo smerig als die buizen en om een of andere reden had hij besloten dat hij op dat moment geen zin had de geur van verschaalde urine in te moeten ademen.

Toen Mace zag wat Larson van plan was, klom hij van het gevechtsvoertuig en liep in oostelijke richting door de voorpost naar de barak waar de rest van ons peloton nog steeds diep in slaap was.

Het was 05.50 uur en de zon begon net op te komen toen Larson daar zijn ding stond te doen en naar het landschap voor hem stond te kijken. De eerste stralen ochtendzon gaven de lemen muren van Urmul een rozig gouden gloed en zijn blik werd naar het grootste gebouw van het dorpje getrokken: de moskee.

In tegenstelling tot de moskeeën die de grotere en rijkere dorpen en steden in Afghanistan sierden, had die van Urmul geen gracieuze, taps toelopende torenspits en ook geen uivormige koepel. Het was een vierkante toren, ruw en bescheiden, niet alleen een weerspiegeling van de hardheid en grimmigheid, maar ook van de nederigheid van deze onmetelijk verre uithoek van Afghanistan.

Dichterbij zag Larson de rivier, die schuimend en helder onder de betonnen brug kolkte naar het kleine eiland dat dienstdeed als landingsplaats voor de enorme Chinooks – de levenslijn van Keating met de bewoonde wereld – die alles aanleverden, van diesel en munitie tot kratten Dr Pepper en plastic flesjes drinkwater.

Aan de overkant van die rivier lagen de apen, vogels en andere wilde beesten verscholen achter een dichte, groene muur van begroeiing aan weerszijden van de ongelooflijk nauwe vallei waarin Keating genesteld lag. En hoog boven dat alles kon Larson de omtrekken zien van de bergen die ons leven op die plek beheersten en bepaalden.

De kliffen rezen recht en steil uit het rivierdal op en hoog boven die kliffen, in de verte, zag hij de met sneeuw bedekte toppen die in de ochtendgloed oranje oplichtten tegen de achtergrond van een hemel die de diepe en ondoordringbare kleur van kobalt had.

Een uitzicht als Larson nu had zou op een andere plek en op een ander moment gewoonweg prachtig geweest zijn. Maar hier

mocht je je nooit door zoiets prachtigs laten verleiden om te vergeten dat we in oorlog verkeerden en dat de mannen die we moesten bestrijden, de strijders wier diepste verlangen het was zo veel mogelijk van onze mensen te doden, in die schoonheid verscholen lagen.

Als ik nu terugdenk aan dat moment, probeer ik me de scène voor te stellen vanuit de ogen van de driehonderd Talibanstrijders die 's nachts positie hadden ingenomen, de burgers in het gebied gedwongen hadden hun huis te verlaten, in de gebouwen en op de heuvels in alle vier de windrichtingen vuurposities hadden ingenomen en nu de laatste seconden aftelden tot ze van alle kanten met raketgranaten, mortieren, machinegeweren, handwapens en lichtgewicht 50mm-kanonnen gecoördineerd in de aanval zouden gaan.

De strijdkracht die ze gevormd hadden was zes keer zo groot als die van ons en de aanval die ze op ons zouden uitvoeren zou de grootste, hevigste en best voorbereide aanval zijn in het deel van Afghanistan dat binnen het Amerikaanse opperbevel werd aangeduid als 'oostelijke sector'.

Hoe indrukwekkend dit allemaal ook klinkt, het meest opmerkelijke was misschien nog wel hoe onwetend we op dat moment allemaal waren. Toen Brad Larson daar met zijn geval uit zijn broek gedachteloos naar het gespetter in het zand vlak voor zijn voeten stond te luisteren had hij er geen benul van dat zijn hoofd zich in het dradenkruis van minimaal tien sluipschutters bevond, allemaal bewapend met een Russische Dragoenov, om hem een 7.62-kogel door zijn kop te jagen.

Zach Koppes kon niet weten dat zijn warme ontbijt nooit zou komen, zijn tijdschrift nooit geopend zou worden en dat hij binnen enkele seconden in zijn Humvee tegenover tientallen strijders zou komen te staan, terwijl meer dan dertig soldaten van het

Afghaanse leger die onze bondgenoot en partner zouden moeten zijn, hun positie verlieten en op de vlucht sloegen, waardoor de oostelijke verdedigingsgrens van Keating volledig open lag.

Josh Hardt had er geen flauw benul van dat deze opstandelingen binnen het uur door onze prikkeldraadomheining zouden breken, ons munitiedepot zouden bezetten, de meeste van onze gebouwen in brand zouden steken en uiteindelijk een granaatwerper op hem zouden richten om zijn hersenen door zijn achterhoofd naar buiten te blazen.

En ik? Ik lag die laatste seconden voordat de aanval van de Taliban losbrak diep te pitten op mijn brits, niet wetend dat binnen een half uur iedereen die in onze belegerde voorpost nog leefde voorbereidingen zou treffen voor een laatste verdedigingslinie in de enige twee gebouwen die niet in brand stonden, terwijl tien van onze kameraden buiten de linie gestrand waren.

En dat brengt me dan weer terug bij ons motto, het zinnetje dat ons overeind hield: *Beter wordt het niet.*

Die ochtend bevonden zich vijftig Amerikanen op het grondgebied van Keating, waaronder de mannen die deel uitmaakten van het Rode Peloton. Mede dankzij die woorden wisten we niet alleen hoe slecht het ervoor stond, maar accepteerden we dat ook heel duidelijk: hoe onhoudbaar onze linies waren, hoe onmogelijk we onze sectoren effectief zouden kunnen verdedigen, hoe ver we van de dichtstbijzijnde hulp verwijderd waren. Maar in werkelijkheid had absoluut niemand van ons het flauwste vermoeden van de ongekennde furie die over onze hoofden uitgestort zou worden.

Wat volgt is niet het verhaal van één man, maar van een heel peloton. Het is een ongepolijst verhaal: een kroniek met personages die, zowel op grote als kleine schaal, minder heldhaftig zijn dan je misschien zou willen en toch veel menselijker zijn dan de inscrip-

ties in de medailles die deze strijd hun heeft opgeleverd doen vermoeden.

De mannen van het Rode Peloton waren geen koorknaapjes en ook geen superhelden met ijzeren wil en stalen blik die je in zo veel van de verhalen uit het afgelopen oorlogsdecennium schijnt te kunnen vinden. We waren totaal anders dan het eskadron van de *special forces*; harde mannen die in de weken na 9/11 op paarden over de Afghaanse vlakten waren gereden om de stad Mazar-i-Sharif in te nemen. En we hadden weinig gemeen met het vierkoppige team van de Navy Seals wiens beproeving in de zomer van 2005, een paar kilometer ten zuiden van Keating, later vastgelegd zou worden in het boek en de film *Lone Survivor*.

Als we al helden waren, dan was het heldendom dat die dag in de herfst van 2009 tentoongespreid werd van een heel andere, versleten makelij – met verborgen tekortkomingen en mislukkingen van uitzonderlijk gewone mannen die buitengewoon op de proef werden gesteld. Mannen die geplaagd werden door angst en twijfel. Mannen die eindeloos kibbelden en zich verloren in allerlei trivialiteiten. Mannen die bezweken waren – en in sommige gevallen nog steeds op de vlucht waren – voor alle mogelijke zwakheden, zoals depressie en verslaving, apathie en doelloosheid, oneerlijkheid en woede.

Als we al een *band of brothers* waren, door de strijd tot een eenheid gesmeed, dan moet erbij gezegd worden dat onze broedergroep onder andere bestond uit een soldaat die ooit geprobeerd had zelfmoord te plegen door tapijtreiniger te drinken, een soldaat die tijdens zijn wachtdienst betrapt was op het roken van wiet in een free-fire zone en ikzelf: een man die zo graag de oorlog in wilde dat hij niet eens met zijn vrouw overlegde voordat hij zich vrijwillig opgaf om naar Irak uitgezonden te worden – en later tegen haar loog en zei dat hij geen keuze had gehad.

Maar hoe waar dit allemaal ook is, het is ook waar dat we solda-

ten waren die van elkaar hielden met een vurigheid en puurheid die je in de burgerwereld niet snel terugvindt.

Om echt te kunnen begrijpen hoe het in elkaar zit, is het belangrijk iets te weten over hoe mijn peloton bij elkaar kwam en over het pad dat ons naar Afghanistan bracht.